

Trăia cândva o fată cu părul negru ca abanosul și pielea albă ca neaua, pe care o chema Albă-ca-Zăpada. Oglinda fermecată spunea chiar că-i cea mai frumoasă din țară!

Invidioasă pe frumusețea fetei, regina aceluși ținut, mama vitregă a Albei-ca-Zăpada, i-a poruncit unui vânător să o ducă în pădure și să-i curme viața.

Când au ajuns în codrul întunecat, Albă-ca-Zăpada s-a rugat, cu ochii în lacrimi:

– Te rog, fii bun și cruță-mă!

Vânătorul a lăsat jos pumnalul și, înduioșat, a sfătuit-o să fugă cât mai departe.

Cuvintele magice i-au salvat viața Albei-ca-Zăpada!

Rătăcind prin pădure, Albă-ca-Zăpada a ajuns la o căsuță mititică.

Înăuntru erau 7 pătuțuri, 7 farfurioare pe masă, 7 scăunele și 7 pitici, care o priveau uimiți.

— VĂ ROG, pot să rămân cu voi? E atât de frumos aici!

— Dacă vei avea grijă de căsuța noastră, ești binevenită!

În scurt timp, nu doar piticii o iubeau pe Albă-ca-Zăpada, ci și animalele pădurii, care îi cereau deseori ajutorul.

— Albă-ca-Zăpada, TE ROG, scoate-mi spinul din lăbuță!

— TE ROG, Albă-ca-Zăpada, ajută-mă să ajung înapoi în cuib!

Fata le îndeplina tuturor, cu drag, rugămintțile.

Aflând că fata trăiește, regina s-a deghizat și a păcălit-o să guste dintr-un măr otrăvit.

Când au găsit-o piticii, tare triști au mai fost!

Și-ar fi dorit ca ea să deschidă ochii și să le zâmbească, așa cum făcea când le spunea: „Hapciu, TE ROG, nu uita de batistă!” sau „Morocănosule, TE ROG, zâmbește!”

Când speranța părea pierdută, Albă-ca-Zăpada a fost salvată de un prinț! Ea nu fusese otrăvită, doar se înecase cu o bucățică de măr...

– Vino cu mine la castel, Albă-ca-Zăpada!

– TE RUGĂM, printule, ia-ne și pe noi!

Cuvintele magice și-au dovedit încă o dată puterea, iar piticii au rămas alături de Albă-ca-Zăpada!